

Sygn. akt III UK 34/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania L. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o wznowienie postępowania przed organem rentowym w sprawach zakończonych ostatecznymi decyzjami Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 13 sierpnia 1997 r. i z dnia 26 kwietnia 2010 r. w przedmiocie prawa do emerytury, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 30 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 października 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 23 października 2013 r. oddalił apelację ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 13 czerwca 2013 r. oddalającego odwołanie L. U. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 7 stycznia 2013 r., odmawiającej uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowań w przedmiocie przyznania emerytury, zakończonych decyzjami z dnia 13 sierpnia 1997 r. i z dnia 26 kwietnia 2010 r.

Ubezpieczony wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku, opierając ją na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 231, 232, 233 k.p.c. i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a także na podstawie naruszenia

przepisów prawa materialnego, tj. art. 114 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu.

Nie spełniają tego wymagania stwierdzenia, że „sąd ten nie odniósł się w żaden sposób do części zarzutów apelacji, zaś do części z nich odniósł się zdawkowo i lakonicznie”, „wyrok sądu odwoławczego oddalający apelację ubezpieczonego uznać należy za przedwczesny, zaś niepełne uzasadnienie uniemożliwia dokonanie kontroli poprawności rozumowania sądu odwoławczego w tym zakresie w ramach postępowania kasacyjnego”, „Sąd II instancji nie zastosował się do kryteriów rozpoznania apelacji w granicach jej zarzutów i uzasadnienia wyroku w sposób umożliwiający ustalenie poprawności rozumowania Sądu odwoławczego wskazanych w art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.”, czy że „Sąd II instancji dokonując ustaleń faktycznych sprawy oraz wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięcia nie odniósł się w żaden sposób do istotnych okoliczności i dowodów wskazanych w apelacji”. Tego rodzaju oceny sformułowane dla poparcia kasacyjnych zarzutów naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 231, 232, 233 k.p.c. i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz „zarzutu związanego z naruszeniem przez Sąd II instancji przepisu prawa materialnego” nie mogą świadczyć o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro przepis art. 233 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie może być w ogóle przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną (art. 398³ § 3 k.p.c.), a przekonanie o oczywistej zasadności skargi odnośnie do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. nie jest możliwe bez wykazania, iż wady uzasadnienia wyroku są tego rodzaju, że uniemożliwiają kontrolę kasacyjną orzeczenia, bowiem tylko wtedy taki zarzut mógłby spowodować uwzględnienie skargi. W motywach wniosku brak jest zaś argumentów świadczących o tym, że doszło w sposób oczywisty do tak postrzeganego naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Niezależnie od tego podnieść należy, że o istnieniu uzasadnionej drugiej podstawy kasacyjnej przesądza nie każde naruszenie przepisów postępowania, ale jedynie takie uchybienie tym przepisom, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Skarżący nie wskazał w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawet tego, na czym konkretnie polegało naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c., czy

też art. 231 i 232 k.p.c. i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. (jak również art. 233 k.p.c.), a tym bardziej, jaki wpływ na rozstrzygnięcie sprawy miało ewentualne naruszenie tych przepisów, ponieważ oczywiście w tym zakresie niewystarczające są stwierdzenia wyżej przytoczone. Nie jest też możliwe uznanie, że tymi stwierdzeniami skarżący przekonał o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zakresie zarzucanego naruszenia „przepisu prawa materialnego”, a innej argumentacji na poparcie tego zarzutu w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.